

lig ikke. Dette her samarbejde, EF-samarbejdet, drejer sig om økonomi og om handel.

I år 2000 stemte vi faktisk om, hvorvidt vi skulle afskaffe kronen, og heldigvis var der et flertal i den danske befolkning, der holdt hovedet koldt og besluttede at holde fast i kronen.

Nu står vi altså få uger efter i slutfasen og skal tage stilling til en ny ændring af EU-Traktaten, som betyder endnu mere union, og som betyder, at Danmark og de andre medlemslande på en række områder skal overgå fra beslutninger, som træffes i enighed, til beslutninger, som kan træffes, bare et flertal er enige. Det er da mere union, og det er så mindre folkestyre og mindre nationalt demokrati i medlemslandene. Hvis ikke det er illustration af en glidebane, hvor EU bevæger sig mod en forbundsstat, mod en statsdannelse, og hvor medlemslandene får mindre og mindre indflydelse og magt og beslutningskraft i de nationale parlamenter, ja, så ved jeg ikke, hvad det handler om.

Vi har i dag fået resumeet af rapporten fra de økonomiske vismænd, som offentliggøres på næste tirsdag, hvor der er møde i Det Økonomiske Råd, og de økonomiske vismænd siger roligt og afdæmpet omkring reaktionen på folkeafstemningsresultatet, altså nej til euroen, at der fortsat er tillid til dansk økonomi, og at udviklingen bl.a. i aktiekurserne indikerer, at udsigterne for de kommende år ikke er blevet påvirket negativt af afstemningsresultatet.

Så man må konstatere, at de økonomiske vismænd havde ret, også i deres rapport fra foråret, i, at økonomisk set spiller det ingen rolle, om vi er med eller står udenfor. Og så har vi oven i købet fået en reaktion efter nej, som var positiv, og hvor aktiekurserne er steget herhjemme og steget mere end f.eks. i Tyskland. Det bør mane til eftertanke.

Omkring hvidbogen, som regeringen har bebudet at den vil komme med, kan jeg kun sige: Det synes jeg er en god idé, men den er ikke noget værd, hvis det ikke er uvildige folk, der skriver den, og ikke kun folk på den ene side. Altså Dansk Udenrigspolitisk Institut, DUPI, har jo kompromitteret sig selv så meget, at de ikke kan anses for at være uvildige. En sådan rapport har kun interesse, hvis der er folk med fra begge sider, og hvis der er en almindelig respekt og tillid til de mennesker, der skal skrive den. Så jeg vil ligesom andre opfordre til, at vi får en hvidbog skrevet af uafhængige eksperter.

Og så til sidst: Det er jo rigtigt, at vi står over for en udvidelse af EU med Østeuropa, og der er

gået alt for lang tid. Det kunne være sat i værk meget før, hvis man ikke havde valgt at lave euromøntunion og alt mulig andet og udvide i dybden, men havde brugt kræfterne alene på at få Østeuropa med. Det er jo det, som denne her traktat skal bane vejen for. Dermed kommer der en gidselsituation, hvor man i den samlede traktatpakke på den ene side i realiteten skal afgive suverænitet ved flertalsafgørelser, og hvis ikke man gør det, ja, så kan man på den anden side spænde ben for en udvidelse. Det er en meget modbydelig situation at stå i.

Vi har i Danmark en tradition for, at alle traktatændringer omkring EF og EU kommer ud til en folkeafstemning. Det gjaldt i forbindelse med det indre marked, det gjaldt med Maastricht-traktaten, for Edinburghtilføjelesen, og det gjaldt omkring Amsterdamtraktaten og altså også omkring euroen.

Hvis vi ikke tager en folkeafstemning om Nicetraktaten på baggrund af det oplæg, der tegner sig nu, er det et brud på den hidtidige statsforfatningsretlige tradition, og det finder jeg alvorligt. Der er tale om en reel afgivelse af suverænitet for Danmark, som bør medføre, at resultatet fra Nice lægges ud til folkeafstemning.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne sige tak for debatten.

Jeg synes, jeg vil samle mig om at se fremad mod Nice og også efter Nice. Men der var et par enkelte sidespor, som jeg godt vil give et par ekstra kommentarer:

Der var et par korte bemærkninger til den socialdemokratiske ordfører, hr. Claus Larsen-Jensen, bl.a. fra hr. Keld Albrechtsen. Jeg må sige til hr. Keld Albrechtsen, at han altså ikke har siddet til møde med den tyske forbundskansler Gerhard Schröder, men det har jeg.

Jeg ved ikke, om hr. Keld Albrechtsen er i stand til at pålægge sig selv den disciplin at lade være at give indtryk af, at han har siddet dér. Det har han faktisk ikke, og eftersom han ikke har siddet i samme lokale og ikke har vekslet ét eneste ord med den tyske forbundskansler – kan vi så ikke blive fri for, som et lillebitte bidrag til en nogenlunde udholdelig debat, at vi skal høre heroppefra Folketingets talerstol, at jeg har solgt ud af det ene og det andet?

Sagen er nemlig, at 1) Det kan hr. Keld Albrechtsen ikke vide en snus om, og 2) Det er faktisk ikke tilfældet. Tværtimod kan hr. Keld Albrechtsen hæfte sig ved, at den tyske forbundskansler efter mødet sagde, at der kæmpes for de